

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 23ης Μαΐου 2005 *

Στην υπόθεση T-85/05 R,

Δήμος Άνω Λιοσίων (Ελλάς),

**Θεοδώρα Γούλα, Αργύρης Αργυρόπουλος, Ιωάννης Μανής, Ελένη Νταλίπη,
Βασίλης Παπαγρηγορίου και Γεώργιος Φραγκαλέξης, κάτοικοι Άνω Λιοσίων
(Ελλάς),**

εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο Γ. Καλαβρό,

αιτούντες,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους
Δ. Τριανταφύλλου και L. Flynn, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,**

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως Ε (2004) 5522 της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 2004, σχετικά με τη χορήγηση χρηματοδοτικής συνδρομής από το Ταμείο Συνοχής για το έργο «Κατασκευή Α' φάσεως δεύτερου ΧΥΤΑ Δυτικής Αττικής στη θέση Σκαλιστήρι του Δήμου Φυλής, Αττική (Ελλάς)»,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά της διαφοράς

- 1 Η διαχείριση των αποβλήτων της Αττικής (Ελλάς) διέπεται από τον περιφερειακό σχεδιασμό διαχειρίσεως των αποβλήτων που προβλέπει ο ελληνικός νόμος 3164/2003 (ΦΕΚ Α' 176 της 2ας Ιουλίου 2003) (στο εξής: περιφερειακός σχεδιασμός). Ο περιφερειακός σχεδιασμός καταρτίστηκε κατ' εφαρμογή της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 78, σ. 32).
- 2 Ο χώρος υγειονομικής ταφής αποβλήτων των Άνω Λιοσίων (στο εξής: χωματερή Άνω Λιοσίων) λειτουργεί από το έτος 1950. Η παρούσα λειτουργία του εγκρίθηκε με κυβερνητική πράξη της 21ης Μαρτίου 1997 περί των περιβαλλοντικών όρων.

- 3 Το γραφείο Ernst & Young προέβη σε αξιολόγηση της λειτουργίας του συγκεκριμένου χώρου. Όπως προκύπτει από την από 26 Απριλίου 2004 μελέτη του ως άνω γραφείου, με τίτλο «Πραγματογνωμοσύνη των σχεδίων διαχείρισεως των στερεών αποβλήτων στον χώρο των Άνω Λιοσίων, τελική έκθεση» (στο εξής: μελέτη Ernst & Young), από το έτος 2000 η χωματερή των Άνω Λιοσίων δέχεται κατά μέσο όρο ποσότητα 5 200 τόνων αποβλήτων ημερησίως, ενώ είχε προβλεφθεί ότι θα δεχόταν ημερησίως 500 τόνους αποβλήτων από το έκτο έτος λειτουργίας της (σελίδα 6 της μελέτης Ernst & Young).
- 4 Ενόψει της καταστάσεως αυτής, η Ελληνική Κυβέρνηση κατήρτισε νέο περιφερειακό σχεδιασμό διαχείρισεως των αποβλήτων. Μεταξύ των χώρων που κρίθηκαν κατάλληλοι για τις εγκαταστάσεις ολοκληρωμένης διαχείρισεως των αποβλήτων, ο ελληνικός νόμος 3164/2003 προβλέπει, όσον αφορά τη βορειοανατολική Αττική, το Γραμματικό και το Πολυδένδρι, όσον αφορά τη νοτιοανατολική Αττική, την Κερατέα και την Κρωπία και, όσον αφορά τη δυτική Αττική, το Σκαλιστήρι και τη θέση Μελετάκι Μάνδρας.
- 5 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Ελληνική Δημοκρατία υπέβαλε στις 27 Νοεμβρίου 2003 ενώπιον της Επιτροπής αίτηση, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1164/94 του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 1994, για την ίδρυση του Ταμείου Συνοχής (ΕΕ L 130, σ. 1), με αντικείμενο τη συγχρηματοδότηση από το Ταμείο Συνοχής του σχεδίου σχετικά με την κατασκευή της Α' φάσεως του χώρου διαθέσεως των αποβλήτων στη θέση Σκαλιστήρι (στο εξής: αίτηση περί συγχρηματοδοτήσεως).
- 6 Κατόπιν μελέτης των περιβαλλοντικών επιπτώσεων (μελέτη του ΕΣΔΚΝΑ — Ενιαίου Συνδέσμου Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής — Μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων για το δεύτερο ΧΥΤΑ Δυτικής Αττικής, στο εξής: μελέτη ΕΣΔΚΝΑ), βάσει της οποίας η θέση Σκαλιστήρι πληρούσε τους όρους προκειμένου να καταστεί χώρος διαθέσεως των απορριμμάτων, η Ελληνική Κυβέρνηση ενέκρινε, με κοινή υπουργική απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2003, τους περιβαλλοντικούς

όρους του σχεδίου κατασκευής, λειτουργίας και επανεντάξεως του δεύτερου ΧΥΤΑ Αττικής στη θέση Σκαλιστήρι (στο εξής: απόφαση περί εγκρίσεως), η οποία θα αντικαθιστούσε τη χωματερή των Άνω Λιοσίων (στο εξής: χωματερή στη θέση Σκαλιστήρι).

- 7 Η Ελληνική Δημοκρατία συμπλήρωσε την αίτηση περί συγχρηματοδότησεως με επιπλέον πληροφοριακά στοιχεία στις 6 Οκτωβρίου 2004, 4 Νοεμβρίου 2004 και 15 Νοεμβρίου 2004.
- 8 Η Επιτροπή εξέδωσε στις 21 Δεκεμβρίου 2004, δυνάμει του κανονισμού 1164/94 και ειδικότερα δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 6, αυτού, την απόφαση Ε (2004) 5522, σχετικά με τη χορήγηση χρηματοδοτικής συνδρομής από το Ταμείο Συνοχής για το έργο «Κατασκευή Α΄ φάσεως δεύτερου ΧΥΤΑ Δυτικής Αττικής στη θέση Σκαλιστήρι του Δήμου Φυλής» (στο εξής: επίδικη απόφαση).
- 9 Η επίδικη απόφαση προβλέπει ότι το Ταμείο Συνοχής θα συγχρηματοδοτήσει το σχέδιο με ποσόν ύψους 40 008 750 ευρώ, ήτοι κατά ποσοστό 75 % του συνολικώς προβλεπόμενου κόστους.

Διαδικασία

- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Φεβρουαρίου 2005, ο Δήμος Άνω Λιοσίων, αφενός, και πλείονα φυσικά πρόσωπα κατοικούντα στα Άνω Λιόσια, αφετέρου (από κοινού αποκαλούμενοι εφεξής: προσφεύγοντες), άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, προσφυγή ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως.

- 11 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Φεβρουαρίου 2005, δυνάμει του άρθρου 104 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και του άρθρου 242 ΕΚ, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν την παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, αιτούμενοι την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της κύριας προσφυγής.
- 12 Η Επιτροπή υπέβαλε στις 11 Μαρτίου 2005 τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, με τις οποίες ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως ως απαράδεκτης ή, επικουρικώς, ως αβάσιμης.
- 13 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Μαρτίου 2005, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου της κύριας προσφυγής, αιτούμενη από το Πρωτοδικείο την απόρριψη της προσφυγής ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως ως προδήλως απαράδεκτης και την καταδίκη των προσφευγόντων στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 14 Το Πρωτοδικείο δύναται, δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, αφενός, σε συνδυασμό με το άρθρο 225, παράγραφος 1, ΕΚ, αφετέρου, εφόσον εκτιμά ότι το απαιτούν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης πράξεως ή τη λήψη των αναγκαίων προσωρινών μέτρων.
- 15 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους

πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως (*fumus boni juris*), τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, οπότε οι αιτήσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορρίπτονται οσάκις δεν συντρέχει μία εξ αυτών [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 30].

- 16 Υπό το φως της δικογραφίας, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτιμά ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί επί της παρούσας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, χωρίς να παρίσταται λυσιτελής η προηγούμενη ακρόαση των διαδίκων υπό μορφή προφορικών αναπτύξεων.

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

- 17 Οι αιτούντες ισχυρίζονται, αφενός, ότι η αίτησή τους περί αναστολής εκτελέσεως πληροί όλες τις εξαγγελόμενες στο άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προϋποθέσεις και ότι, αφετέρου, η κύρια προσφυγή είναι παραδεκτή. Επί του συγκεκριμένου αυτού σημείου, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η επίδικη απόφαση τους αφορά άμεσα και ατομικά, μολονότι απευθύνεται προς την Ελληνική Δημοκρατία.
- 18 Προς υποστήριξη του εν λόγω ισχυρισμού, οι αιτούντες προβάλλουν, όσον αφορά τον Δήμο Άνω Λιοσίων, ότι ανήκει σε «κλειστό κύκλο προσώπων θιγομένων» από το σχέδιο κατασκευής της νέας χωματερής στη θέση Σκαλιστήρι και ότι υφίσταται σε μοναδικό και αποκλειστικό βαθμό ζημία εξ αυτού. Η λειτουργία της χωματερής

των Άνω Λιοσίων, η οποία άρχισε το έτος 1950, είχε τεράστιες δυσμενείς επιπτώσεις, ειδικότερα δε περιβαλλοντική, οικονομική και κοινωνική υποβάθμιση. Συγκεκριμένα, η αξία γης στα όρια δικαιοδοσίας του Δήμου υπέστη δραματική πτώση λόγω της λειτουργίας της χωματερής των Άνω Λιοσίων. Οι χωματερές Άνω Λιοσίων και Σκαλιστηρίου αποτελούν εμπόδιο για την αξιοποίηση άνω των 1 500 στρεμμάτων, τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο πλαίσιο διαφόρων αναπτυξιακών δραστηριοτήτων. Ο συγκεκριμένος χώρος, ο οποίος, κατά τους αιτούντες, αχρηστεύτηκε ή πρόκειται να αχρηστευτεί λόγω της κατασκευής της χωματερής στη θέση Σκαλιστήρι, περιελάμβανε μεταξύ άλλων εκτάσεις προβλεπόμενες για τη δημιουργία δημοτικού πάρκου, πρασίνου και αθλητικών εγκαταστάσεων.

- 19 Όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα, η επίδικη απόφαση τα αφορά άμεσα και ατομικά. Οι αιτούντες κατοικούν σε εργατικές κατοικίες κείμενες σε απόσταση ενός χιλιομέτρου από τον χώρο κατασκευής της χωματερής στη θέση Σκαλιστήρι. Οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι μέχρι σήμερα ο τρόπος ζωής τους είναι ανεκτός και τους επιτρέπει να απολαμβάνουν το φυσικό περιβάλλον το οποίο θα ανατραπεί ολοκληρωτικά από το επίδικο σχέδιο.
- 20 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η παρούσα αίτηση πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη, εφόσον, αφενός, δεν πληροί τις απαιτούμενες από το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προϋποθέσεις, όπως η διάταξη αυτή έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία, και, αφετέρου, η ίδια η προσφυγή ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, επί της οποίας εδράζεται η παρούσα αίτηση, είναι προδήλως απαράδεκτη. Ως προς το δεύτερο σκέλος, η Επιτροπή στηρίζεται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-321/95, Greenpeace Council κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-1651, στο εξής: απόφαση Greenpeace), και υπογραμμίζει ότι η επίδικη απόφαση δεν αφορά τους αιτούντες, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, ούτε ατομικά ούτε άμεσα. Όσον αφορά ειδικότερα το παραδεκτό της προσφυγής εκ μέρους του Δήμου Άνω Λιοσίων, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η επίδικη απόφαση μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικώς τον εν λόγω Δήμο, δεν τον αφορά άμεσα. Κατά την Επιτροπή, η επίδικη απόφαση, η οποία εγκρίνει τη χρηματοδότηση ενός ήδη εγκριθέντος σε εθνικό επίπεδο σχεδίου είναι αμιγώς χρηματοδοτικής φύσεως και επηρεάζει μόνον έμμεσα τον Δήμο, καθώς και τους λοιπούς προσφεύγοντες, και δεν τροποποιεί εξ αυτού την έννομη κατάστασή τους.

Επί του *fumus boni juris*

- 21 Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η επίδικη απόφαση αντίκειται προς τους στόχους διατηρήσεως, προστασίας και βελτιώσεως της ποιότητας του περιβάλλοντος, της προστασίας της υγείας των ανθρώπων, καθώς και της συνετής και ορθολογικής χρησιμοποίησεως των φυσικών πόρων και ότι, συνακόλουθα, παραβιάζει το πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο (άρθρα 2 ΕΚ, 4 ΕΚ και 174 ΕΚ), πλείονες διατάξεις του παράγωγου κοινοτικού δικαίου, ιδίως όσες θέτουν τις υποχρεώσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας σε θέματα προλήψεως, μειώσεως της παραγωγής και βλαπτικότητας των αποβλήτων, διαθέσεως και αξιοποίησεως αυτών κατά τρόπον ώστε να μην τίθεται σε κίνδυνο η υγεία των ανθρώπων και να μη θίγεται το περιβάλλον (υποχρεώσεις απορρέουσες από τα άρθρα 3, 4 και 6 της οδηγίας 75/442, καθώς και από τα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας 91/156), καθώς και εκείνες που την υποχρεώνουν να λαμβάνει προληπτικά αντιρρυπαντικά μέτρα [άρθρο 3 της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και τον έλεγχο της ρυπάνσεως (ΕΕ L 257, σ. 26)] και να προβαίνει εκάστοτε στην κατάρτιση μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων [άρθρο 1 της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων δημόσιων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον (ΕΕ L 175, σ. 40), όπως αυτή τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/11/ΕΚ του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 1997 (ΕΕ L 73, σ. 5)], καθώς και τις νομοθετικές διατάξεις του ελληνικού δικαίου.
- 22 Προς στήριξη των εν λόγω επιχειρημάτων τους, οι αιτούντες υπογραμμίζουν ότι στην πραγματικότητα η δημιουργία της χωματερής στη θέση Σκαλιστήρι αποτελεί συνέχεια της χωματερής των Άνω Λιοσίων λόγω της γειτνιάσεώς τους και του γεγονότος ότι έχουν την ίδια είσοδο, τις ίδιες κτιριακές εγκαταστάσεις και τον ίδιο βιολογικό καθαρισμό επεξεργασίας των στραγγισμάτων. Ο χώρος των Άνω Λιοσίων, ο οποίος, κατά τους αιτούντες, λόγω της υφιστάμενης χωματερής, δέχεται επί του παρόντος, μέσω του εργοστασίου μηχανικής ανακυκλώσεως, 1 300 τόνους απορριμμάτων και 300 τόνους μη επεξεργασμένης λάσπης που προέρχονται από τον βιολογικό καθαρισμό της Ψυττάλειας, καθώς και, μέσω του εργοστασίου θερμικής επεξεργασίας που είναι εγκατεστημένο εκεί, πολλούς τόνους νοσοκομειακών απορριμμάτων, ήτοι συνολικώς 6 500 τόνους απορριμμάτων ημερησίως, είναι καταδικασμένος να συνεχίσει να υποδέχεται στο μέλλον 1 072 500 τόνους απορριμμάτων ετησίως (3 000 τόνους ημερησίως), καθώς και 1 300 επιπλέον τόνους

προερχομένους από την επεξεργασία στο εργοστάσιο μηχανικής ανακυκλώσεως, 300 έως 800 τόνους μη επεξεργασμένης λάσπης και 25 τόνους επικινδυνών και μολυσματικών αποβλήτων ημερησίως, μολονότι ο περιφερειακός σχεδιασμός προβλέπει ποσότητα μόλις 330 000 τόνων απορριμμάτων ετησίως. Οι αιτούντες υπογραμμίζουν ότι η θέση Σκαλιστήρι ορίστηκε ως περιοχή απόλυτης προστασίας και αποκαταστάσεως του φυσικού περιβάλλοντος βάσει του άρθρου 21 του νόμου 2742 (ΦΕΚ Α' 207 της 7ης Οκτωβρίου 1999). Οι αιτούντες παρατηρούν ότι η έκταση είναι εν μέρει δασική και εν μέρει αναδασωτέα, ότι περιλαμβάνει ιδιωτικές εκτάσεις, η χρήση των οποίων θα αμφισβητηθεί, και ως εκ τούτου δεν διασφαλίζεται ότι είναι η πλέον κατάλληλη θέση προς διάθεση σύμφωνα με τις πραγματοποιηθείσες από τον ΕΣΔΚΝΑ μελέτες ότι η θέση Μελετάκι Μάνδρας ήταν καταλληλότερη. Η λειτουργία της χωματερής στη θέση Σκαλιστήρι πρόκειται να έχει καταστροφικές συνέπειες επί του περιβάλλοντος των Άνω Λιοσίων, επί της υγείας των αιτούντων, επί της αξίας της γης εντός του Δήμου και επί της αναπτύξεως του Δήμου (βλ. ανωτέρω σκέψη 18).

- 23 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η προβαλλόμενη από τους αιτούντες έλλειψη νομιμότητας ουδόλως προκύπτει από την αίτηση περί αναστολής εκτελέσεως και ότι, συνεπώς, η αίτηση στερείται εκ πρώτης όψεως (*fumus boni juris*) αιτιολογίας.
- 24 Ειδικότερα, η αίτηση ουδόλως διευκρινίζει ως προς τι η επίδικη απόφαση παραβιάζει τις απορρέουσες από τις παρατεθείσες εκ μέρους των αιτούντων διατάξεις υποχρεώσεις. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η επίδικη απόφαση είναι αντίθετα υποδειγματική από απόψεως περιβαλλοντικών συνθηκών και διασφαλίζει την τήρηση όλων των απαιτούμενων για την προστασία του περιβάλλοντος και της υγείας προδιαγραφών, προβλέποντας ειδικά κριτήρια τήρσεως των περιβαλλοντικών όρων προς βελτίωση της καταστάσεως της επεξεργασίας των αποβλήτων στην Ελλάδα και εξαρτώντας την επίδικη χρηματοδότηση από την τήρηση των συγκεκριμένων υποχρεώσεων εντός των προβλεπομένων προθεσμιών.

Επί του επείγοντος

- 25 Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως θα προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στο φυσικό περιβάλλον, στην οικονομία του

Δήμου, συμπεριλαμβανομένης της αξίας γης και της χρήσης της, καθώς και στην υγεία των ιδίων. Όσον αφορά το φυσικό περιβάλλον, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η επίδικη απόφαση θα το προσβάλει για τους προεκτεθέντες λόγους (βλ. σκέψη 22). Το επείγον είναι απόρροια του γεγονότος ότι η Ελληνική Κυβέρνηση υπέγραψε ήδη σύμβαση σχετικά με τον σχεδιασμό στις 2 Νοεμβρίου 2004, ότι η σύμβαση αυτή άρχισε ήδη να ισχύει, ότι έχουν δρομολογηθεί οι διαδικασίες μελέτης και υλοποιήσεως του έργου οι οποίες προχωρούν με ταχύτατους ρυθμούς και ότι διενεργούνται οι σχετικές με το έργο δαπάνες. Η πάροδος του χρόνου δημιουργεί δαπάνες και δρομολογεί διαδικασίες που προσβάλλουν ιδιωτικά δικαιώματα. Η δημιουργία της χωματερής στη θέση Σκαλιστήρι μειώνει την αξία της ακίνητης περιουσίας του Δήμου και στερεί τον τελευταίο και τους δημότες του, συμπεριλαμβανομένων των αιτούντων, από τη χρήση πολλών στρεμμάτων για τη δημιουργία αθλητικών και πολιτιστικών υποδομών (βλ. ανωτέρω σκέψη 18).

- 26 Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η επαναφορά των πραγμάτων στην πρότερη κατάσταση θα είναι ιδιαίτερα δυσχερής, άλλως δαπανηρή. Επομένως, ο κίνδυνος είναι επικείμενος και συντρέχει κατάσταση επείγοντος.
- 27 Η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν συντρέχει η προϋπόθεση του επείγοντος.
- 28 Πρώτον, η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αναγκαία για την αποφυγή επελεύσεως της προβαλλόμενης ζημίας. Συγκεκριμένα, πρώτον, η χωματερή των Άνω Λιοσίων λειτουργεί από το 1950 και η συγχρηματοδότηση ενός σχεδίου αντικαταστάσεως του χώρου αυτού από νέο, και μάλιστα εκτός των ορίων του Δήμου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιδεινώνει την υφιστάμενη κατάσταση και ακόμη λιγότερο ότι είναι γενεσιουργός καταστάσεως επείγοντος.
- 29 Δεύτερον, η φερόμενη ζημία δεν είναι απόρροια της επίδικης αποφάσεως, η οποία αφορά συγχρηματοδότηση, αλλ' ελληνικών αποφάσεων, ήτοι του περιφερειακού σχεδιασμού και της οριστικής επιλογής της θέσεως Σκαλιστήρι εκ μέρους των ελληνικών αρχών. Επομένως, η τυχόν αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως δεν είναι ικανή να αποτρέψει την επέλευση της φερόμενης ζημίας.

- 30 Τρίτον, οι αιτούντες έχουν τη δυνατότητα να προσβάλουν τις εθνικές πράξεις ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Η δυνατότητα αυτή, της οποίας έγινε ήδη χρήση, σύμφωνα με τις πληροφορίες της Επιτροπής, αφαιρεί από την παρούσα διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων οποιοδήποτε χαρακτήρα επείγοντος.
- 31 Τέταρτον, η φερόμενη ζημία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επικείμενη ως εκ του ότι οι υποτιθέμενες συνέπειες επί της οικονομίας, της υγείας και του περιβάλλοντος είναι αόριστες, αστήρικτες και τοποθετούνται στο απροσδιόριστο μέλλον. Αντιθέτως, είναι πρόδηλη η έλλειψη επείγοντος δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση επιβάλλει την υποχρέωση τηρήσεως όλων των απαιτούμενων για την προστασία του περιβάλλοντος προϋποθέσεων και επιτρέπει στην Επιτροπή να διασφαλίζει με τον τρόπο αυτό την επιτήρηση, ιδίως με τη δυνατότητα αναστολής της χρηματοδοτήσεως σε περίπτωση αθετήσεως των οικείων υποχρεώσεων.
- 32 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν προσκομίστηκαν αποδεικτικά στοιχεία ως προς το σοβαρό και ανεπανόρθωτο της ζημίας.
- 33 Η φερόμενη ζημία (υποβάθμιση του περιβάλλοντος, της οικονομίας και της κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένων των συνεπειών ενός παρόμοιου φαινομένου επί της αξίας γης) είναι αόριστη και υποθετική.
- 34 Η συνιστάμενη σε μείωση της αξίας γης ζημία στην περιοχή δικαιοδοσίας του Δήμου δεν είναι ούτε σοβαρή ούτε ανεπανόρθωτη, σύμφωνα με τη νομολογία. Εν πάση περιπτώσει, αυτή είχε ήδη επέλθει λόγω της υφιστάμενης από το 1950 καταστάσεως. Η συνιστάμενη στην παρεμπόδιση αξιοποιήσεως των εκτάσεων του Δήμου που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για ψυχαγωγικές και αθλητικές δραστηριότητες ζημία είναι όλως υποθετική. Επιπλέον, η υφιστάμενη κατάσταση απέτρεψε ήδη τη χρήση των συγκεκριμένων εκτάσεων για παρόμοιους σκοπούς.

- 35 Η απορρέουσα από τις αρνητικές επιπτώσεις της επίδικης αποφάσεως επί του περιβάλλοντος και της υγείας των φυσικών προσώπων, μεταξύ των οποίων καταλέγονται οι αιτούντες, ζημία είναι αόριστη, υποθετική και μη αποδεδειγμένη. Οι αιτούντες δεν διευκρινίζουν κατά τι η επίδικη απόφαση συντελεί στην επιδείνωση της παρούσας καταστάσεως, η οποία είναι όλως προβληματική εξ αιτίας του κορεσμού της υφιστάμενης χωματερής. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η επίδικη απόφαση συμβάλλει αντιθέτως στη διευθέτηση των υφιστάμενων προβλημάτων και επιτρέπει τη διασφάλιση της τηρήσεως όλων των αναγκαίων για την προστασία του περιβάλλοντος προϋποθέσεων.

Επί της σταθμίσεως των συμφερόντων

- 36 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι εν πάση περιπτώσει η διαφύλαξη των συμφερόντων όλων των κατοίκων της Αττικής και η προστασία του περιβάλλοντος της περιοχής, σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως την οδηγία 75/442, καθώς και με τον περιφερειακό σχεδιασμό, υπερτερούν σαφώς του συμφέροντος ενός μόνο Δήμου ολίγων χιλιάδων κατοίκων. Τυχόν αναστολή εκτελέσεως θα συνεπαγόταν επιπλέον καθυστερήσεις και την υπερχείλιση του υπάρχοντος χώρου με καταστροφικές συνέπειες. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η παρούσα κατάσταση είναι τόσο προβληματική, ώστε να αναγκάσει την ίδια να ασκήσει προσφυγή προκειμένου να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις της σε περιβαλλοντικά θέματα (εκκρεμής υπόθεση C-502/03, Επιτροπή κατά Ελλάδος, ΕΕ 2004, C 47, σ. 15), και τούτο προς αποκατάσταση της νομιμότητας, στόχου στον οποίο προσβλέπουν και οι ελληνικές αρχές μέσω της εφαρμογής του εθνικού τους σχεδιασμού, ο οποίος περιλαμβάνει τη δημιουργία νέας θέσεως στο Σκαλιστήρι, συγχρηματοδοτούμενης από το Ταμείο Συνοχής δυνάμει της επίδικης αποφάσεως.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις επί του παραδεκτού

- 37 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, οι προβλεπόμενες στο άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προϋποθέσεις

απαιτούν τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται η αίτηση να προκύπτουν κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου της αιτήσεως λήψεως των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Μαΐου 2002, T-306/01 R, Aden κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2387, σκέψη 52, και της 10ης Νοεμβρίου 2004, T-303/04 R, European Dynamics κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3889, σκέψεις 63 και 64).

38. Εν προκειμένω, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, η αίτηση περιλαμβάνει ανεπαρκή στοιχεία επιτρέποντα στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να εξετάσει αν δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως η λήψη των αιτουμένων μέτρων. Εντούτοις, παρά τη βραχυλογία και τη συγκεχυμένη παρουσίασή της, η αίτηση περιλαμβάνει ορισμένους ισχυρισμούς και επιχειρήματα προκειμένου να αποδειχθεί ότι πληρούνται οι αφορώσες τη συνδρομή του *fumus boni juris* και του επείγοντος προϋποθέσεις, γεγονός που παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να υποβάλει λυσιτελώς τις παρατηρήσεις της και στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να τις εξετάσει. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να συναχθεί ότι η αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι δεν πληροί τις απαιτούμενες από το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προϋποθέσεις.

39. Ως προς τα αφορώντα το απαράδεκτο της παρούσας αιτήσεως επιχειρήματα λόγω του ότι η κύρια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το παραδεκτό της ενώπιον του δικαστή της ουσίας προσφυγής δεν πρέπει κατ' αρχήν να εξετάζεται στο πλαίσιο διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, διότι άλλως προδικάζεται η ουσία της υποθέσεως. Εντούτοις, μπορεί να παρίσταται αναγκαίο, οσάκις, όπως εν προκειμένω, προβάλλεται το προδήλως απαράδεκτο της κύριας προσφυγής επί της οποίας εδράζεται η αίτηση περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, να αποδεικνύεται η ύπαρξη ορισμένων στοιχείων επιτρεπόντων να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό μιας τέτοιας προσφυγής (διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Φεβρουαρίου 2000, T-1/00 R, Hölzl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-251, σκέψη 21, και της 10ης Φεβρουαρίου 2005, T-291/04 R, Enviro Tech Europe και Enviro Tech International κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-475, σκέψη 61).

- 40 Εν προκειμένω, ενόψει των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, επιβάλλεται η διατύπωση σοβαρών επιφυλάξεων ως προς το ενδεχόμενο η επίδικη απόφαση να αφορά άμεσα και ατομικά τους αιτούντες υπό την ιδιότητά τους ως προσφευγόντων.
- 41 Πρώτον, οι προσφεύγοντες, ως φυσικά πρόσωπα που δεν είναι αποδέκτες της επίδικης απόφασης, πρέπει να αποδείξουν ότι η εν λόγω απόφαση τα επηρεάζει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σε αυτά ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου και ως εκ τούτου τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, συγκεκριμένα σ. 942, και της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 36).
- 42 Όπως, όμως, υπογραμμίζει η Επιτροπή, η κατάσταση των προσφευγόντων ομοιάζει εκ πρώτης όψεως με εκείνη των προσφευγόντων στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Greenpeace. Με την απόφαση εκείνη, το Δικαστήριο έκρινε ότι απόφαση απευθυνόμενη σε κράτος μέλος με αντικείμενο τη χορήγηση, στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Αναπτύξεως, χρηματοδοτικής ενισχύσεως για την κατασκευή δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενεργείας δεν αφορούσε ατομικώς φυσικά πρόσωπα, η ειδική κατάσταση των οποίων δεν είχε ληφθεί υπόψη κατά την έκδοση της εν λόγω απόφασης (απόφαση Greenpeace, σκέψη 28).
- 43 Ομοίως, ο Δήμος Άνω Λιοσίων οφείλει να καταδείξει, με βάση συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, ότι θίγεται από την επίδικη απόφαση λόγω καταστάσεως που τον χαρακτηρίζει έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου, συμπεριλαμβανομένων, ενόψει των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, των λοιπών Δήμων της Αττικής, ιδίως του Δήμου Φυλής, στο έδαφος του οποίου τοποθετείται ο νέος χώρος διαθέσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 2004, T-37/04 R, Região autónoma dos Açores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2004, σ. II-2153, σκέψεις 112 και 120, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 44 Επιπλέον, τόσο για τον Δήμο όσο και για τα φυσικά πρόσωπα υπό την ιδιότητά τους ως αιτούντων, στα πλαίσια της παρούσας αιτήσεως, η υπόθεση εγείρει ζητήματα παραδεκτού σχετικά ιδίως με το κριτήριο του άμεσου επηρεασμού. Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, για τον άμεσο επηρεασμό απαιτείται το επικρινόμενο κοινοτικό μέτρο να επάγεται άμεσα συνέπειες επί της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη και να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του μέτρου που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, οσάκις έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλόμενων κανόνων (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1998, C-386/96 P, Dreyfus κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2309, σκέψη 43, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2004, T-139/02, Ινστιτούτο Ν. Αυγερινούπουλου κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-875, σκέψη 62, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 45 Εν προκειμένω η επίδικη απόφαση συνιστά απόφαση συγχρηματοδότησεως σχεδίου το οποίο επέλεξαν οι ελληνικές αρχές μέσω νόμων και εθνικών διοικητικών αποφάσεων. Όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, εμφανίζεται, ως εκ τούτου, ότι η κοινοτική χρηματοδότηση του σχεδίου δημιουργίας νέου χώρου διαθέσεως στο Σκαλιστήρι συμβάλλει μόνον έμμεσα στην πραγματοποίησή του. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, ενόψει της προβληματικής καταστάσεως της λειτουργίας της χωματερής των Άνω Λιοσίων, οι ελληνικές αρχές υποχρεώθηκαν, κατά πάσα πιθανότητα, να δημιουργήσουν νέο χώρο διαθέσεως, και τούτο ανεξάρτητα από την κοινοτική συγχρηματοδότηση. Εν πάση περιπτώσει, οι ελληνικές αρχές είχαν ήδη επιλέξει τη θέση Σκαλιστήρι προτού η Επιτροπή αποφασίσει να χρηματοδοτήσει το εν λόγω σχέδιο. Εν τέλει, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι δεν προκύπτει εκ πρώτης όψεως από τη δικογραφία ότι η επίδικη απόφαση δεν αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στις ελληνικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή του σχεδίου (βλ. προαναφερθείσα διάταξη Ινστιτούτο Ν. Αυγερινούπουλου κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 68 έως 70).
- 46 Σε παρόμοια κατάσταση, δεν μπορεί να αποκλείεται οι δικαστές της ουσίας της υποθέσεως να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι μόνον η απόφαση των ελληνικών αρχών είναι τέτοιας φύσεως ώστε να θίγει, ενδεχομένως, τα περιβαλλοντικά δικαιώματα που επικαλούνται οι αιτούντες και συνακόλουθα η αφορώσα την κοινοτική συγχρηματοδότηση του εν λόγω σχεδίου επίδικη απόφαση να μην μπορεί

να έχει παρά έμμεση επίπτωση επί των οικείων δικαιωμάτων (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση Greenpeace, σκέψεις 30 και 31, και προαναφερθείσα διάταξη Ινστιτούτο Ν. Αυγερινοπούλου κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 70).

47. Ακόμη και αν, ενόψει των επιχειρημάτων των διαδίκων στο παρόν στάδιο διαδικασίας, υπάρχει έδαφος για τη διατύπωση σοβαρών επιφυλάξεων ως προς το ενδεχόμενο η επίδικη απόφαση να αφορά άμεσα και ατομικά τους αιτούντες, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εκτιμά ότι δεν απαιτείται, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, να συνεχίσει την εξέτασή του επί του εκ πρώτης όψεως παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως. Πράγματι, οι αιτούντες δεν απέδειξαν εν πάση περιπτώσει ότι συνέτρεχε περίπτωση επείγοντος προκειμένου να διαταχθούν τα αιτηθέντα προσωρινά μέτρα για τους ακόλουθους λόγους.

Επί του επείγοντος

48. Κατά πάγια νομολογία, το επείγον μιας αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη που υφίσταται για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος αιτείται το προσωρινό μέτρο (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, 310/85 R, Deufil κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 537, σκέψη 15, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, T-13/99 R, Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-1961, σκέψη 134).
49. Εναπόκειται στον αιτούμενο την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως διάδικο να αποδείξει ότι, αν αναμείνει την έκβαση της κύριας δίκης, πρόκειται να υποστεί ζημία αυτού του χαρακτήρα (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 8ης Μαΐου 1991, C-356/90 R, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2423, σκέψη 23, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 2001, T-151/01 R, Duales System Deutschland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3295, σκέψη 187).

- 50 Το επικείμενο της ζημίας δεν πρέπει να αποδεικνύεται με απόλυτη βεβαιότητα, αλλά αρκεί, ιδιαίτερα οσάκις η επέλευση της ζημίας εξαρτάται από εκείνη ενός συνόλου παραγόντων, να πιθανολογείται επαρκώς. Εντούτοις, ο αιτούμενος το μέτρο οφείλει να αποδεικνύει τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων λογίζεται ότι θεμελιώνεται η πιθανολόγηση παρόμοιας σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P (R), HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 67, και της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8787, σκέψη 15].
- 51 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, η ζημία που προβάλλουν οι αιτούντες και συνίσταται στην υποβάθμιση του περιβάλλοντος, στις αρνητικές επιπτώσεις που θα προέκυπταν εξ αυτού για την υγεία, στη μείωση της αξίας γης στην περιοχή δικαιοδοσίας του Δήμου, στην αδυναμία του τελευταίου να κάνει χρήση ορισμένων εκτάσεων για διάφορες κοινωνικές δραστηριότητες, είναι αόριστη, υποθετική και δεν στηρίζεται σε αποδείξεις. Μια τόσο αβέβαιη ζημία δεν μπορεί να δικαιολογεί την αποδοχή της αιτούμενης αναστολής (βλ. διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1987, 142/87 R, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2589, σκέψη 25, και της 16ης Ιουλίου 1993, C-296/93 R, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-4181, σκέψη 26· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Νοεμβρίου 2004, T-316/04 R, Wam κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3917, σκέψη 31).
- 52 Ειδικότερα, η αίτηση δεν περιλαμβάνει κανένα αποδεικτικό στοιχείο επί των επιπτώσεων που θα επαγόταν η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως για την υγεία των αιτούντων και γενικότερα για την υγεία των κατοίκων των Άνω Λιοσίων. Ομοίως, αρκεί η διαπίστωση ότι οι αφορώντες τυχόν υποβάθμιση του περιβάλλοντος ισχυρισμοί είναι αόριστοι και δεν εδράζονται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Οι αιτούντες περιορίζονται στην προβολή παραπόνων υπό γενικούς όρους, όπως απηχούν τα επιχειρήματα που συνίστανται στο γεγονός ότι η θέση Σκαλιστήρι είναι ζώνη απόλυτης προστασίας ή αναδασωτέα ή ακόμη τα επιχειρήματα σύμφωνα με τα οποία η θέση των Άνω Λιοσίων είναι καταδικασμένη να υποδεχτεί ποσότητα απορριμμάτων μεγαλύτερη από εκείνη που προέβλεπε ο περιφερειακός σχεδιασμός, οπότε πρόκειται για ισχυρισμούς που δεν στηρίζονται σε αποδείξεις ή ακριβέστερες διευκρινίσεις. Έτσι, οι αιτούντες περιορίζονται στη διατύπωση παραπόνων λόγω της

δημιουργίας χωματερής σε γειτνίαση προς τα Άνω Λιόσια, πλην όμως δεν εξηγούν τους λόγους για τους οποίους οι συγκεκριμένες επιπτώσεις που θα προέκυπταν εξ αυτού είναι αρνητικές για το περιβάλλον και κατά μείζονα λόγο συνιστούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Στον βαθμό που η επίδικη απόφαση κάνει λόγο για το ότι εγκρίθηκαν αυστηρές περιβαλλοντικές προϋποθέσεις για τη δημιουργία της νέας χωματερής (βλ., ιδίως, το σημείο 12 του παραρτήματος Ι της επίδικης αποφάσεως και την εγκριτική απόφαση) και λαμβανομένου υπόψη ότι η μελέτη του ΕΣΔΚΝΑ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η θέση Σκαλιστήρι ήταν κατάλληλη προς τον σκοπό αυτό (σελίδες 16 έως 18 και 23 της μελέτης ΕΣΔΚΝΑ), εναπέκειτο στους αιτούντες να προσκομίσουν στοιχεία δυνάμενα να αναιρέσουν την ανάλυση αυτή και να επεξηγήσουν κατά τι η εν λόγω απόφαση τους προξενούσε τη φερόμενη ζημία, πράγμα που ουδόλως έπραξαν.

53 Αντιθέτως, δοθέντος ότι οι αιτούντες αναγνωρίζουν ότι η χωματερή των Άνω Λιოსίων λειτουργεί από πολλών δεκαετιών υπό προβληματικούς όρους και ότι συνέτεινε ήδη στα προβλήματα του Δήμου και των κατοίκων του, η αίτηση δεν διευκρινίζει κατά τι η υφιστάμενη κατάσταση επιβαρύνεται ούτε πώς κατάσταση επικρατούσα ήδη από πολλών ετών μπορεί να συνιστά επείγουσα κατάσταση αιτιολογούσα άμεση αναστολή της εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως.

54 Ως προς την αδυναμία του Δήμου να κάνει χρήση ορισμένων εκτάσεων για ψυχαγωγικές, κοινωνικές, πολιτιστικές και αθλητικές δραστηριότητες, οι ισχυρισμοί των αιτούντων είναι υποθετικοί. Όπως υπογραμμίζουν οι ίδιοι οι αιτούντες, πρόκειται για προτάσεις μελλοντικής αναπτύξεως. Επιπλέον, η αίτηση δεν εκθέτει συγκεκριμένα τις εν λόγω προτάσεις ούτε το κατά πώς η, σύμφωνα με την άποψή τους, απορρέουσα εξ αυτού ζημία είναι σοβαρή και ανεπανόρθωτη. Παρόμοιες περιστάσεις δεν αποτελούν ενεστώτα κίνδυνο επελεύσεως ζημίας αλλά μελλοντικό, αβέβαιο και άδηλο κίνδυνο (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 13ης Μαΐου 1993, Τ-24/93 R, CMBT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-543, σκέψη 34, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Όσον αφορά την πτώση των τιμών της γης, πέραν του ότι παρόμοια ζημία, χρηματικής φύσεως, δεν δύναται κατ' αρχήν να θεωρηθεί ως βαρεία και ανεπανόρθωτη ζημία (προαναφερθείσα διάταξη Enviro Tech Europe και Enviro Tech International κατά Επιτροπής, σκέψη 74, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία), οι αιτούντες δεν εξηγούν πώς η επίδικη απόφαση συντελεί στην επέλευση παρόμοιας ζημίας. Αντιθέτως, οι αιτούντες αναγνωρίζουν ότι η υφιστάμενη κατάσταση συνέτεινε ήδη στη μείωση της τιμής της γης εντός του Δήμου από το 1950.

- 56 Τελικώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όσον αφορά τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της φερόμενης ζημίας, οι αιτούντες περιορίζονται να αναφερθούν σε γενικόλογο ισχυρισμό, σύμφωνα με τον οποίο η αποκατάσταση της πρότερης καταστάσεως πρόκειται να είναι ιδιαίτερα δυσχερής, και μάλιστα δαπανηρή, χωρίς όμως να δικαιολογούν με οποιοδήποτε τρόπο παρόμοιο ισχυρισμό.
- 57 Έπεται ότι οι αιτούντες δεν προσκόμισαν στοιχεία επιτρέποντα στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να συναγάγει ότι η φερόμενη ζημία είναι σοβαρή και ανεπανόρθωτη, ούτε να κρίνει ότι η φερόμενη ζημία είναι βεβαία και επικείμενη κατά την έννοια της νομολογίας.
- 58 Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι αιτούντες ουδόλως απέδειξαν ότι η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως είναι αναγκαία προκειμένου να αποφευχθούν οι φερόμενες ζημιές.
- 59 Το γεγονός ότι η Ελληνική Κυβέρνηση υπέγραψε ήδη στις 2 Νοεμβρίου 2004 τη σύμβαση περί του επίδικου σχεδιασμού, ότι η εν λόγω σύμβαση άρχισε ήδη να ισχύει, ότι οι διαδικασίες μελέτης και εφαρμογής του εν λόγω σχεδίου βρίσκονται σε εξέλιξη και προχωρούν με πολύ γοργούς ρυθμούς και, τέλος, ότι οι συναφείς δαπάνες έχουν ήδη διενεργηθεί, είναι στοιχεία που δεν αποδεικνύουν αφ' εαυτών τη συνδρομή του επείγοντος, δικαιολογούντος τη χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως.
- 60 Πρώτον, όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, η δυνατότητα προσβολής των εθνικών αυτών πράξεων αποτελεί καταλληλότερο και προσφορότερο ένδικο μέσο προστασίας των συμφερόντων των αιτούντων. Επομένως, μπορεί να θεωρηθεί ότι αφαιρεί από την παρούσα αίτηση τον χαρακτήρα του επείγοντος (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα διάταξη *Região Autónoma dos Açores κατά Συμβουλίου*, σκέψη 162, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 2002, T-34/02 R, Β κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2803, σκέψη 93).

- 61 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επίδικη απόφαση παρέχει στην Επιτροπή την έγκριση να αναστείλει την επίδικη χρηματοδότηση σε περίπτωση μη τηρήσεως του αφορώντος την προστασία του περιβάλλοντος σχεδίου (σημείο 12 του παραρτήματος Ι της επίδικης αποφάσεως). Ενώπιον παρόμοιας καταστάσεως όπου η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα, και μάλιστα την υποχρέωση, να ελέγχει αν οι προσβολές του περιβάλλοντος δεν προκαλούνται στο πλαίσιο της πραγματοποιήσεως του σχεδίου και να επιβάλλει ενδεχομένως κυρώσεις για τις προσβολές αυτές με την αναστολή της χρηματοδοτήσεως (σημείο 4 του παραρτήματος ΙΙΙ της επίδικης αποφάσεως), επιβάλλεται η συναγωγή του συμπεράσματος ότι δεν συντρέχει ο χαρακτήρας του επείγοντος που θα μπορούσε να αναχθεί στη διαφύλαξη περιβαλλοντικών συμφερόντων (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα διάταξη Região autônoma dos Açores κατά Συμβουλίου, σκέψεις 183 και 184, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 62 Τέλος και ως εκ περισσού, δεν είναι βεβαία η ανάγκη αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως στον βαθμό που οι αιτούντες δεν απέδειξαν ότι, συγκεκριμένα, λαμβάνοντας υπόψη το ότι οι ελληνικές αρχές είχαν ήδη επιλέξει τη θέση Σκαλιστήρι για τη δημιουργία της νέας χωματερής και έλαβαν όλες τις αποφάσεις που επιτρέπουν την έναρξη της υλοποιήσεως του σχεδίου, όπως αναγνωρίζουν άλλωστε οι ίδιοι, η αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως, η οποία συνιστά απόφαση περί συγχρηματοδοτήσεως, θα είχε κατ' ανάγκη ως αποτέλεσμα την αλλαγή της παρούσας καταστάσεως και την αποφυγή της εις βάρος τους επελεύσεως της φερόμενης ζημίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα διάταξη European Dynamics κατά Επιτροπής, σκέψεις 66, 69 και 70).
- 63 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να συναχθεί ότι τα στοιχεία της δικογραφίας δεν επιτρέπουν να στοιχειοθετηθεί επαρκώς κατά νόμο ότι οι αιτούντες θα υφίσταντο, αν δεν χορηγούνταν τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα, σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.
- 64 Εξ αυτών έπεται ότι οι αιτούντες δεν επέτυχαν να αποδείξουν ότι πληρούται η αφορώσα το επείγον προϋπόθεση. Επομένως, η αίτηση περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι απορριπτέα, χωρίς να απαιτείται η απόφαση επί του παραδεκτού αυτής, ούτε η εξέταση του αν πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις χορηγήσεως των προσωρινών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται επί των δικαστικών εξόδων.**

Λουξεμβούργο, 23 Μαΐου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf